

EN LA MEVA PROFESSIÓ

FRA VICENÇ OLLÉS

Em dic Vicenç. Estic a punt de complir 65 anys i divendres 9 d'octubre vaig fer el compromís definitiu amb la vida religiosa franciscana al convent dels Caputxins de Sarrià.

A l'hora d'escriure aquesta reflexió, ja ha passat la riuada dels sentiments generats amb tanta estimació compartida.

Quan un frare arriba a dir "sí, ho vull" a les preguntes del Provincial durant l'acte de la professió, és perquè porta set anys experimentant dia a dia que la nostra forma de vida és la que li permet d'anar al fons de la pròpia existència i, acompanyat dels germans, fer el do de si mateix, pel camí de la desapropiació, el despullament i l'èxode cap a l'Altre per als altres.

Així, lleuger d'equipatge, "sense bossa ni sarró", com a veritable "pelegrí i foraster" en aquest món, un es pot immersir en el món, pobre entre els pobres, sense pertànyer ja al món.

Aquest és el camí i les ganes d'avançar-hi són grans. Recolzat en Jesús que no falla i en l'evidència que no sóc sol a fer-lo, puc anar trobant els trencats i les pistes tot i les ensepegades i defalliments que són cada cop més curts.

Divendres 9 d'octubre vaig sentir especialment l'abraçada de Jesús i dels meus estimats. Vaig poder viure una festa benedicta per Déu. Tothom la va fer possible. Érem a Sarrià una comunitat que pregava i celebrava i, sobretot, estimava.

El camí fet fins ara és curt però intens, ple de vida compartida, agraïment, pau i reconciliació.

El convent d'Arenys de Mar, on he viscut els meus primers anys de vida religiosa és la casa de formació i espiritualitat dels Caputxins de Catalunya i Balears. En diem

la Porciúncula catalana, fent referència als orígens del nostre Orde. És de dimensions considerables i excessives pel reduït nombre de frares que hi vivíem, entre 8 i 12 en diferents moments. La seva antiga horta va ser donada per a construir habitatge social, però queda un jardí esplèndid amb forma de turonet coronat per una capella de recent construcció, des d'on es pot gaudir de la millor vista del Mediterrani. A la base del conjunt es troba l'església dedicada a la Visitació, que és sòbria, acollidora i solemne i que convida a pregar. Normalment s'hi accedeix per una porta lateral al capdamunt de 7 o 8 esglaons força pendants des del carrer de Santa Maria. Al timpà damunt la porta es veu una pintura una mica descolorida d'un sant Francesc preciós i inèdit, assenyalant el mar. Al peu de la imatge s'hi pot llegir clarament: "Hic est domus Dei"; això, els qui venien a demanar quelcom habitualment, de seguida ho interpretaven al peu de la lletra i s'apoderaven de l'indret com a fills privilegiats de Nostre Senyor. Una vegada, un d'ells va fer una trastada més grossa que de costum i el vaig convidar a marxar. S'hi va negar assenyalant el rètol. Em va agradar però el vaig fer marxar... fins l'endemà.

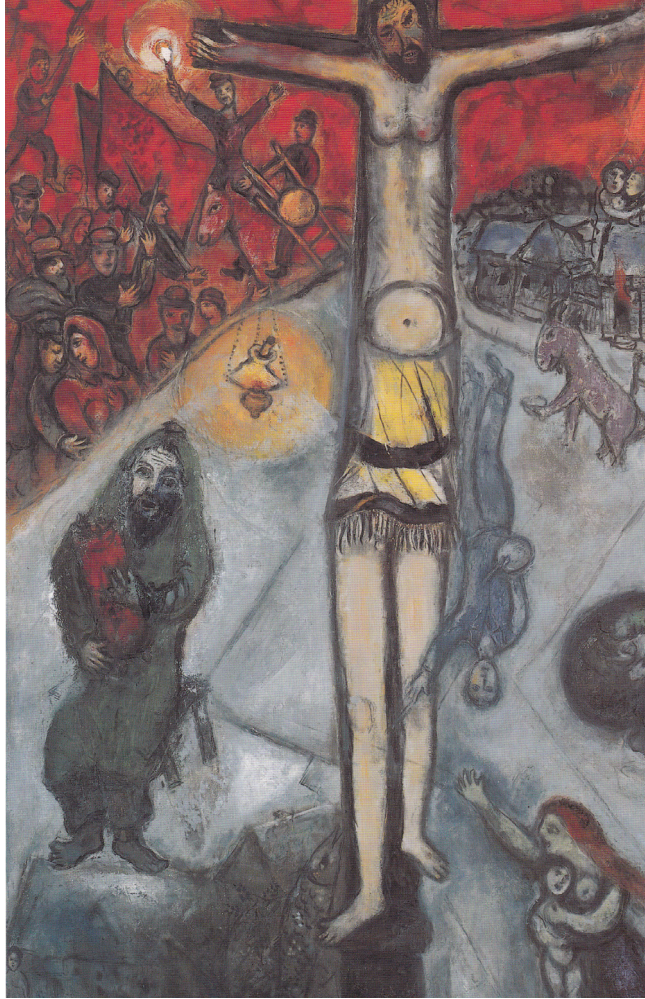
Allà, a l'escala, a l'atri de l'església propera i al corredor que duu a la porteria del convent s'hi aplega sempre tothom. És un lloc de vida que convida a viure. Hi passen catequistes, criatures que van a la catequesi, fidels, devots, penitents, penedits, voluntaris que ajuden a la gent, laics de l'Orde Franciscana Seglar, frares, aprenents de frare, molts que van a demanar, i tots els que vénen a donar i a donar-se. És un lloc privilegiat i gratuït, on es pot tastar el Regne de Déu tal com jo l'entenc. Allà m'he confirmat en el meu enamorament de la forma de vida de nostre Pare Sant Francesc. Prohibiria la visita al lloc als enamoradissos i als cercadors del Regne. És un espai que pot crear dependència.

Un frare català del segle XX, Jordi Llimona, poeta i filòsof, va escriure que: "Si acariciem amb la mirada el món de fora i el deixem entrar dins nostre com un ploviscò de primavera, participem en el gran convit de l'existència".

Un altre frare francès, també contemporani, escriptor i comunicador excepcional de la psicologia profunda de sant Francesc, Éloi Leclerc, va escriure: "Totes les coses procedeixen del mateix amor i reposen en la mateixa mà totpoderosa, i qui se sap en aquesta mà pot adormir-se tranquil sota els estels al lllindar d'un bosc per llevar-se amb el sol banyat de rosada i de llum dient: Heu-me aquí, Senyor".

Entre els dos escrits es defineix un doble moviment: obrir i fiar, fonamentals en l'itinerari espiritual de sant Francesc que el porten a l'adoració i a la lloança exultant passant per la passió en tots els seus nivells. El perfume que es destil·la en aquest procés encara avui impregna la seva petja subtil i profunda, encisant tothom que s'acosta amb respecte i interès vertader.

La dificultat, l'escull del navegant en aigües tan primigènies és el "jo" idolàtric

que s'oposa diàriament a la contemplació del Misteri.

Amb la pregària i l'ajuda segura de Déu mateix, l'aprenent de frare va avançant i descobrint el vell camí revelat a sant Francesc.

Qui tingui el valor i la gràcia d'escoltar en el silenci la Paraula, que s'hi acosti sense por i el segueixi segons el disegni de la Seva Voluntat.

En conseqüència, el camí que comença ara és ple de confiança, esperança i abandó en Déu. Em cal aprendre molt per poder arribar a ser instrument i camí de la misericòrdia de Déu. Voldria saber estar atent a les necessitats dels germans que Déu em doni i entre tots preparar-nos per acollir el seu Regne.

Gràcies!